

STEPHANIE BAUDET

În seria

DETECTIVII DE DINOZAURI

au apărut:

ÎN PĂDUREA AMAZONIANĂ

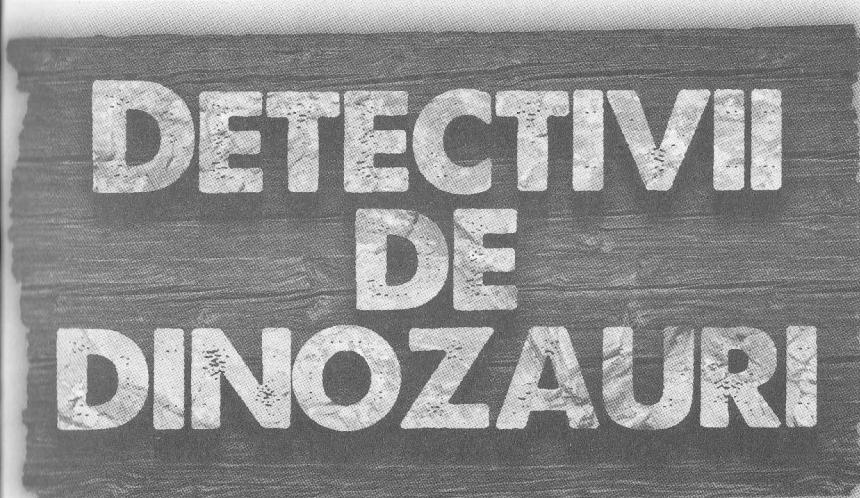
ÎN EPAVA DIN INSULELE BIMINI

ÎN DEȘERTUL ÎNGHEȚAT

ÎN ȚARA CURCUBEULUI-ŞARPE

și va mai apărea:

**ÎN TRANSILVANIA.
DRACULA, BALAURI ȘI DINOZAURI**

PE COASTA JURASIC

A CINCEA CARTE

Traducere din engleză de
Ludovic-Ştefan Skultéty

ISBN 978-606-44-0193-9

Vol. 5 : Pe Coasta Jurasic. - 2019. - ISBN 978-606-44-0198-4

I. Skultéty, Ludovic-Ştefan (trad.)

821.111

Redactor: Diana Corcan

Corector: Cornelia Florea

Tehnoredactor: Dana Ionaşcu

CURTEA VECHE PUBLISHING

str. Aurel Vlaicu nr. 35, Bucureşti, 020091

redacție: 0744 55 47 63

distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21

fax: 021 223 16 88

redactie@curteaveche.ro

comenzi@curteaveche.ro

www.curteaveche.ro

STEPHANIE BAUDET

THE DINOSAUR DETECTIVES: IN THE JURASSIC COAST

Copyright © Stephanie Baudet, 2016

Licensor: Sweet Cherry Publishing United Kingdom, 2018

Illustrations © Allied Artists

Illustrated by Illary Casasanta

Cover design by Andrew Davis

© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2019

pentru prezenta versiune în limba română

ISBN 978-606-44-0198-4

CUPRINS

Capitolul întâi

7

Capitolul doi

11

Capitolul trei

17

Capitolul patru

23

Capitolul cinci

32

Capitolul şase

35

Capitolul şapte

39

Capitolul opt

48

Capitolul nouă

54

Capitolul zece

61

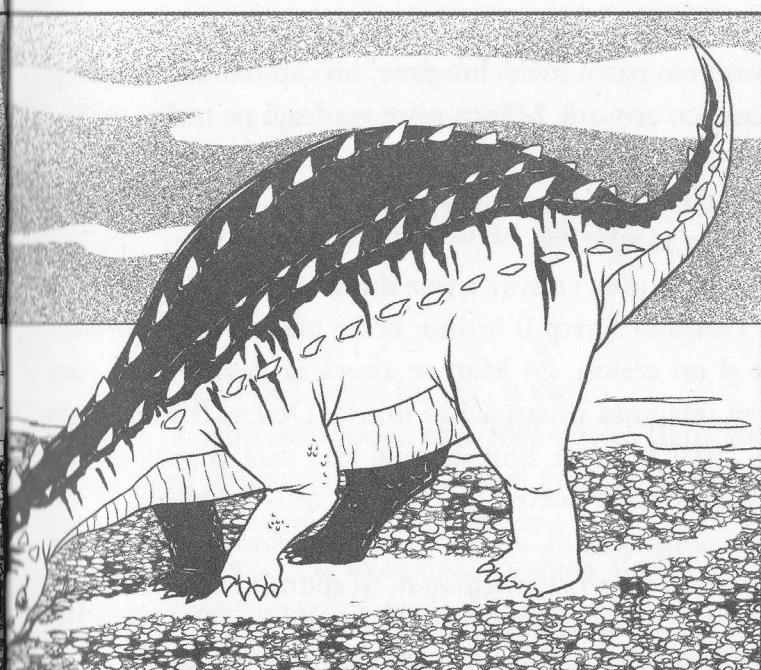
CAPITOLUL ÎNTÂI

Era un ou oval, asemănător unui ou de Paște foarte mare, dar mult mai greu. Lucru pe care Matt Sharp îl putea deja simți, dar nu mai mult de o clipă. Căci, odată cu senzația de amețeală, dispărut și cea de greutate a obiectului pe care îl ținea.

În momentul în care scena i se deschise în fața ochilor, uită de prezența tatălui său și a lui Jo. Se întorsese înapoi, în Jurasic, în epoca dinozaurilor. Se afla pe o plajă calcaroasă. În stânga lui se ridicau semețe faleze de piatră. Marea se învolbura înainte și înapoi, ca în timpurile noastre, iar Matt constată că acum era capabil să și audă! Auzea valurile așternându-se unul peste celălalt și apa șiroind printre pietricele.

Cu fiecare viziune, Matt dezvoltă noi puteri și se întrebă ce putea să însemne asta și ce avea să se întâmple data viitoare!

Un scrâșnet puternic venit din partea stângă îl făcu să arunce o privire rapidă în acea direcție: la doar câțiva pași de el se afla un dinozaur de mărime medie. Avea cam patru metri lungime și era în căutare de hrana. Desigur, nu putea să-l vadă pe Matt, dar noua capacitate

de a simți a băiatului, mai precis aceea de a auzi ce se întâmpla în jur, făcea întreaga experiență mult mai realistă. Pentru prima dată fu un pic neliniștit, deși știa că era la adăpost de orice primejdie.

În timp ce privea scena, dinozaurul smulse o bucată din tulipina unei ferigi care se ițea din pietriș, își ridică încet capul micuț și începu să mestece. *Un erbivor, deci,* se gândi Matt și, într-un fel, se simți ușurat. Cu capul său mic și gâtul scurt, dinozaurul arăta ciudat. Era masiv, iar spatele său acoperit de plăci arăta ca o armură.

Matt habar n-avea în ce colț al planetei se afla, dar lumea care i se arăta în fața ochilor în acel moment era

foarte diferită de cea din prezent. Continentele erau adunate pe atunci într-o singură mare porțiune de uscat, numită Pangeea, până când, în prima jumătate a Jurasicului, s-au dezlipit unele de altele, plutind care încotro.

Apoi auzi pe cineva vorbind, iar viziunea se încețoșă și Matt reveni în prezent.

— Ce-ai văzut?

Emoționat ca un copil mic, tatăl său abia se stăpânea să nu sară în sus de nerăbdare.

Jo, verișoara lui, era și ea numai ochi și urechi. Părea că uitase să respire.

— Cred că era un scelidosaurus, aşa cum ai bănuit.
Avea vreo patru metri lungime, un cap micuț și un corp mare, cu armură. Mâncă niște verdeață pe malul mării.

— Și avea...?

Tatăl său arăta spre propriile urechi.

Matt zâmbi.

— Da, avea cornițe triple după urechi.

Domnul Sharp îi întinse peste masă o coală de hârtie și un creion, iar Matt se apucă să deseneze cât mai avea imaginea proaspătă în minte. Desena frumos, deși nu chiar la fel de bine ca tatăl său, care era celebru în întreaga lume pentru lucrările lui artistice având ca tematică dinozaurii. *Nu este doar un paleontolog renumit, ci și un paleoartist senzational*, își spunea Matt, mândru.

Când termină schița, tatăl său spuse:

— Ei bine, e doar o coincidență, dar scelidosaurul a fost descoperit recent în Lyme Regis, Comitatul Dorset, iar noi o să mergem chiar acolo cât de curând.

— La săpături?

Domnul Sharp scutură din cap.

— A murit un unchi mai îndepărtat, iar noi o să ajutăm la golirea casei, care e pusă în vânzare. Deci, în ce mă privește, n-o să am parte de săpături, însă voi puteți să căutați fosile. Doar nu e degeaba numita Coasta Jurasic zona respectivă!

CAPITOLUL DOI

— Am auzit de Coasta Jurasic, spuse Jo.

Matt își dădu ochii peste cap. Încă nu era sigur cum ar trebui să procedeze cu Jo. Uneori nu-l deranja compania ei, însă alteleori îl enerva la culme.

— E locul unde, la începutul secolului al XIX-lea, o faimoasă colecționară de fosile, Mary Anning, a descoperit câteva schelete de dinozauri, spuse tatăl lui Matt. A găsit primul ihtiozaur pe când avea doar doisprezece ani, în 1811. Bineînțeles, nimeni nu știa ce este. Ea s-a gândit că era vorba despre un crocodil.

Jo zâmbi.

— Cei mai mulți oameni își închipuiau că nimic nu e mai vechi de șase mii de ani și că acele creaturi pierseră în Marele Potop, continuă tatăl lui Matt. Să susții că există lucruri mai vechi de atât însemna să contrazici credințele religioase ale vremii, iar asta era considerată o erzie.

— Iar ea n-avea decât câțiva ani pe atunci! chicotii Matt.

Tatăl său zâmbi:

Muzeul din Lyme Regis e construit pe locul în care era casa unde s-a născut ea, continuă el. Veți auzi multe despre ea odată ajunși acolo.

Matt era nerăbdător să pornească, deși nu la fel pe cât fusese pe vremea când nu avea voie să-l însoțească pe tatăl său. „Când vei împlini doisprezece ani”, iî spunea mereu tatăl său, iar anul trecut se întâmplase. Matt avea, în sfârșit, posibilitatea de a i se alătura în orice excursie care avea loc în perioada de vacanță. Până în acel moment fusese în patru expediții, în mai multe locuri încântătoare din întreaga lume. Singurul necaz era cu Jo. Pentru că părinții ei, amândoi doctori, n-aveau timp să se ocupe de ea, fata venise cu ei de fiecare dată, deși avea abia unsprezece ani. Nu era tocmai cum își închipuise Matt că o să fie în toți acei ani de așteptare: voia să fie singur cu tatăl său, să dezgroape împreună fosile de dinozauri, în special ouă. Acestea erau specialitatea domnului Sharp.

Matt nu era foarte sigur în ce o privea pe Jo. Uneori, trebuia să admită, iî prindea bine să o aibă prin preajmă. Nu era nici proastă și nici vreo smiorcăită. Expedițiile trecute fuseseră pe cât de captivante, pe atât de periculoase, și mai era acel Frank Hellman, rivalul tatălui său, care își făcea apariția de fiecare dată, încercând să le fure ouăle pentru a le vinde colecționarilor particulari, dobândind astfel faimă și bani de pe urma lor.

Ajunsî în Lyme Regis, în prima zi merseră cu toții la muzeu: mama, tata, Jo, Matt și sora lui, Beth, în vîrstă

de zece ani. Pe ea n-o interesau defel dinozaurii, fapt pentru care Matt îi era recunoscător.

După-amiază porniră în turul ghidat având-o ca suject pe Mary Anning și aflără ceea ce le spuseste tatăl lui Matt, că muzeul era construit pe locul unde se născuse colecționara. Odinioară, aici trăiau oamenii sărmani, iar în zona din fața muzeului se afla Piața Cockmoil, unde, într-o vreme, fusese o închisoare. Locul se afla foarte aproape de mare și, când se isca furtuna sau când erau valuri mari, casa era inundată, mai ales la subsol, unde Mary Anning curăța fosile de amoniți și de alte vietăți pentru a le vinde vizitatorilor drept „curiozități“. Tot acolo își ținea și descoperirile importante, pe care le monta în ghips procurat de la Paris pentru a fi transportate în siguranță de cumpărători la Londra. În prezent, era înălțat un zid care să opreasă inundațiile.

Vizita îl entuziasmase pe Matt, deși îl interesau animalele preistorice mai mari decât amoniții. Oricum, știa că veniseră acolo pentru a goli casa unchiului, aşa că a doua zi se puseră pe treabă cu toată conștiinciozitatea.

Unchiul lor îndepărtat părea să nu se fi ocupat prea mult de casa în care locuise în cea mai mare parte a vieții. Era veche și părăginită, iar la exterior oferea o priveliște deloc plăcută, care strica întregul aspect al străzii. Pentru că era în zona centrală a orașului, nu avea grădină, iar ușa principală aproape că dădea direct în stradă. Era doar o cărăruie îngustă, alcătuită din câteva